

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 marca 2022 r.,
w sprawie **S. M.** skazanego za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z
art. 294 1 k.k. i innych,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2022
r., sygn. akt V KO 50/21 o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie
postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

S. M. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie
zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 marca
2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia
19 grudnia 2017 r., sygn. akt XVI K (...). Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20
stycznia 2022 r., sygn. akt V KO 50/20 odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,
przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej
bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Z treści tego środka
odwoławczego wynika, że nie zgadza się on z treścią tego postanowienia. Jego

zdaniem w przedmiotowej sprawie winna być przyjęta ta sama data końcowa popełnionego przez niego zarówno przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (pkt 38), a która została ustalona przez Sąd Apelacyjny na dzień 5 czerwca 2006 r., jak i również przestępstw karno-skarbowych (pkt 36).

W dniu 20 stycznia 2022 r. upoważniony sędzia Sądu Najwyższego wydał również zarządzenie, w którym stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania, bowiem w sprawie nie zaistniał stan z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Taki stan rzeczy bezspornie wystąpił w przedmiotowej sprawie.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Najwyższy poddał bardzo szczegółowej analizie wszystkie okoliczności wskazane we wniosku skazanego o wznowienie postępowania i prawidłowo uznał, że żaden ze wskazanych powodów nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych, o których mowa w art. 540-542 k.p.k., a więc jest oczywiście bezzasadny, co uprawniało do odmowy jego przyjęcia w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k.

Stwierdzenia tego skazany we wniesionym zażaleniu skutecznie nie podważył, odwołując się do tych samych okoliczności, które były rozważane przez Sąd Najwyższy, natomiast nie wskazał na żadne argumenty, które mogłyby podważyć stanowisko wyrażone w tym zaskarżonym postanowieniu.

Na zakończenie należy jedynie zauważyć, że w postępowaniu wznowieniowym Sąd Najwyższy nie jest w stanie kontrolować poprawności ustaleń

faktycznych związanych z okresem popełnionych przestępstw ani też przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej przypisanych skazanemu czynów, która jego zdaniem, winna prowadzić do przyjęcia art. 8 § 2 k.k.s. Tym bardziej nie jest możliwe w niniejszym postępowaniu ingerowanie w wydany wobec skazanego wyrok łączny przez Sąd Okręgowy w P. w sprawie o sygn. III K (...). Jeżeli natomiast skazany nie zgadza się z treścią wyroku, co do którego obecnie wnosił o wznowienie postępowania oraz z treścią wyroku łącznego, może zwrócić się do podmiotów szczególnych, wymienionych w art. 521 § 1 k.p.k. o wniesienie na jego rzecz kasacji.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za w pełni zasadne i utrzymał je w mocy.